

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **M. C.**, narozen X
státní příslušník X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, Černá Pole, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 30. 8. 2022, č. j. OAM-387/ZA-ZA11-ZA16-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2022, č. j. OAM-387/ZA-ZA11-ZA16-2022, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Martiny Šamlotové.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobce zrekapituloval tvrzení, která uplatnil v předcházejícím řízení. Uvedl, že je kurdské národnosti a sympatizantem Lidově demokratické strany (dále jen „HDP“). Členem žádné politické strany nikdy nebyl. Opakovaně se účastnil pochodů a demonstrací na podporu Kurdů. Byl pětkrát zadržen a při zadržení byl bit a týrán. Zemi původu opustil, jelikož kurdská menšina má v zemi nerovné postavení. Na kurdskou menšinu je pohlíženo jako na osoby druhé kategorie a teroristy. Z toho důvodu jsou její příslušníci častěji podrobováni kontrolám totožnosti. U žalobce armáda několikrát provedla domovní prohlídku, při níž hledala důkazy svědčící o napojení žalobce na Stranu kurdských pracujících (dále jen „PKK“), která je považována za teroristickou organizaci. V zemi původu je rovněž velmi špatná ekonomická situace a pro příslušníky kurdské menšiny je obtížnější zajistit si zdroj obživy, jelikož je na ně nahlíženo jako na osoby druhé kategorie.
3. Žalobce namítá, že v zemi původu není příslušníkům kurdské menšiny zajištěna rovnost v právech. Ohrazuje se proti tomu, že napadené rozhodnutí vychází ze znění ústavy, která zaručuje rovnost v právech, jelikož to ještě neznamená, že je rovnost skutečně garantována. Poukazuje na potíže příslušníků kurdské menšiny při hledání práce, šikanózní kontroly ze strany bezpečnostních složek a perzekuce za veřejné vyslovování prokurdských a protivládních názorů. Poukazuje též na perzekuci osobností HDP za podporu kurdské otázky a kritiku vládnoucí strany a probíhající řízení o zrušení HDP. V této souvislosti odkazuje na odborný článek Ústavu mezinárodních vztahů pojednávající o perzekucích proti HDP a jejím členům od března 2021 a na usnesení Evropského parlamentu ze 7. 6. 2022 o zprávě Komise o Turecku za rok 2021, v níž Evropský parlament vyjadřuje znepokojení nad situací Kurdů a situací na jihovýchodě země, pokud jde o ochranu lidských práv, svobodu projevu a politickou účast. Žalobce cituje části usnesení, které hovoří o mučení a špatném zacházení se zadrženými ze strany donucovacích orgánů a odsuzují útlak náboženských a etnických skupin, jako je kurdská komunita, včetně zakazování mateřského jazyka. Dále Evropský parlament vyjadřuje znepokojení nad perzekucemi členů HDP a řízením o zrušení HDP. Z těchto skutečností žalobce dovozuje „náladu“ v zemi původu ve vztahu k příslušníkům kurdské menšiny, kterým není zaručena rovnost v právech. Žalobce vytýká žalovanému, že nezjišťoval, zda jsou právní normy garantující rovné zacházení skutečně naplněny, a nezjistil tak stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zejména domovní prohlídky vnímá žalobce jako šikanózní uplatnění veřejné moci a zásah do svého soukromého a rodinného života. Závěrem zpochybňuje žalobce také spolehlivost zpráv vyhotovených státními institucemi, které jsou podkladem napadeného rozhodnutí, neboť i tyto instituce jsou podle žalobce součástí státu, který sleduje své politické zájmy. Žalobce poukazuje též na velmi špatnou ekonomickou situaci v zemi původu, kde inflace v červenci 2022 dosáhla téměř 80 % a lidé žijí na hranici bídy. Tato situace se dotýká Kurdů o to více, že je pro ně běžně obtížnější získat zaměstnání a ekonomická krize tento problém ještě prohlubuje.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že po posouzení tvrzení žalobce dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce není členem žádné politické strany ani

organizace, pouze sympatizuje s HDP. Ačkoliv žalobce zpočátku tvrdil, že byl zadržen během účasti na pochodu na podporu HDP a následně držen tři dny na policejní stanici, ukázalo se v průběhu správního řízení, že důvodem tohoto zadržení byla hádka žalobce se zaměstnavatelem. K tvrzení žalobce, že byl během zadržení bit a týrán, uvádí žalovaný, že se nikdy na nikoho neobrátil se žádostí o pomoc ani si na postup policie nestěžoval. Rovněž nemůže doložit nutnost vyhledat po zadržení lékařskou pomoc, protože lékařskou zprávu zahodil. Jelikož se to odehrálo v roce 2021, zatímco žalobce zemi původu opustil v roce 2022, neměl tento incident přímou souvislost s odchodem žalobce a nelze jej považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Tvrzení žalobce o častých kontrolách dokladů a domovních prohlídkách žalovaný nevyhodnotil jako pronásledování, jelikož se tato opatření týkají všech Kurdů a žalobce netvrdil, že by vůči němu bylo postupováno nestandardním způsobem. Žalovaný se nicméně zabýval obecnou situací Kurdů. Žalovaný rekapituluje některá zjištění z podkladů, které si k posouzení žádosti obstaral a uzavírá, že z nich nevyplývá, že by Kurdové byli v zemi původu ve všech aspektech života znevýhodňováni. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) uvádí, že ani ekonomická krize a vysoké ceny potravin, které podle tvrzení žalobce dotýkají zejména kurdských oblastí, nemohou být azylově relevantním důvodem. Žalovaný má povinnost zjišťovat skutkový stav pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru se žalobcem využil žalovaný též širokou škálu informací o zemi původu, tamní bezpečnosti a politické situaci a stavu dodržování lidských práv. Všechny tyto informace jsou součástí spisu, avšak žalobce nevyužil možnost se s nimi seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady. Žalovaný tak považuje podklady, které při svém rozhodování použil, za dostatečné pro objektivní posouzení situace žalobce. Žalobní argumentace je vedena ve zcela obecné rovině. Žalobce předstírá jiné důvody, než jaké uváděl v průběhu předcházejícího řízení. Nikdy netvrdil politický podtext žádosti ani aktivní protesty. Příběh žalobce je založen na spekulativní rovině. Zprávy, na které žaloba odkazuje, nemají spojitost s osobou žalobce a jsou tak pouze ilustrační. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod § 14a zákona o azylu.

Splnění procesních předpokladů a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
6. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána po rozhodném

datu, může se žalobce v rozsahu její působnosti dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.

7. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 29. 3. 2022 požádal o udělení mezinárodní ochrany a následně dne 4. 4. 2022 poskytl údaje k této žádosti. Mimo jiné uvedl, že pochází z města S. v jihovýchodní části země původu. Je kurdské národnosti. Vyznává islám a sympatizuje se stranou HDP, ale členem žádné strany nebo organizace není. V zemi původu pobýval naposledy v obci X. Dne 29. 3. 2022 přicestoval kamionem do ČR. Je svobodný a bezdětný. Svůj zdravotní stav ohodnotil jako dobrý. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má jako Kurd v zemi původu potíže s většinovou společností a se státem. Měl také ekonomické problémy, jelikož jako Kurd je v obtížné ekonomické situaci.
9. Při pohovoru dne 4. 4. 2022 žalobce uvedl, že Kurdové jsou v zemi jeho původu považováni za druhořadé etnikum, což vnímal již od dětství. Jeho otec, který zemřel před asi osmi lety, byl mnohokrát týrán při výslechu. Sám žalobce se účastnil pochodů a demonstrací v otázkách Kurdů a akcí HDP. V té souvislosti ho policie asi pětkrát zadržela a bila a týrala. Jednou byl v nemocnici na šití a má na hlavě jizvy, ale lékařskou zprávu doložit nemůže, jelikož ji zahodil. Naposledy byl žalobce zadržen v roce 2021 na tři dny, když se účastnil pochodu. Následně žalobce upřesnil, že byl zadržen z důvodu konfliktu se zaměstnavatelem, který mu dlužil peníze. Incident se odehrál v Istanbulu. Policie zadržela žalobce i zaměstnavatele, ale zaměstnavatele po výslechu propustila. Policie žalobci sdělila, že byl zadržen, jelikož byl na zaměstnavatele hrubý a vydíral ho kvůli penězům. Po propuštění dostal od policie dokument, který ale zahodil. Na dotaz, zda byl zadržen v souladu se zákonem, žalobce sdělil, že si nemyslí, že by se policie nějakým zákonem řídila. Jakmile policista vidí, že jde o osobu kurdského původu, přistupuje k ní „úplně jinak“. Na Kurdy se pohlíží, jako by byli teroristé. Ke všem zatčením došlo během deseti let, když žalobce pobýval v Istanbulu, kam jezdil za prací. Ve městě S. docházelo k policejním kontrolám na ulici a když se policistům něco nelíbilo, odvedli ho na stanici k výslechu. Na vesnici docházelo k domovním prohlídkám, při kterých armáda hledala důkazy o napojení na PKK. Pokud při prohlídce lidé protestovali, byli spoutáni a odvedeni na stanici. K dotazu, zda je nějaký specifický důvod, proč měl tyto potíže právě on, žalobce sdělil, že se nejedná o něco, co by se týkalo jeho nebo jeho rodiny, ale všichni Kurdové to mají více méně stejné. Na postup policie a armády si nikdy nestěžoval a ani své třídní zadržení nijak neřešil, jelikož si nemůže „stěžovat státu na stát“. Až na uvedená krátká zadržení nikdy nebyl trestně stíhán. V zemi původu zůstala jeho matka a deset starších sourozenců, nikdo z nich ale potíže nemá, jelikož policie se zaměřuje na mladé, kteří by mohli vstoupit do PKK. Dále uvedl, že Kurdové musejí oproti Turkům čekat delší dobu na vydání průkazu. Vycestoval nelegálně, jelikož cestovní doklady by mu úřady nevydaly a vízum by nezískal. Jelikož většina Kurdů vycestovává nelegálně, neviděl smysl o cestovní doklad žádat. Dále uvedl, že v zemi původu je ekonomická krize a vysoké ceny, přičemž v kurdských oblastech jsou ceny vyšší než jinde. Do země svého původu se vrátit nechce, v případě návratu by se pokusil znovu utéct do zahraničí.

10. Součástí správního spisu jsou následující zprávy o zemi původu: publikace Mezinárodní organizace pro migraci „*Turecko: Přehled údajů o zemi za rok 2020*“; zpráva žalovaného „*Turecko Informace OAMP, 8. července 2022*“ týkající se bezpečnosti a politické situace v zemi a vybraných otázek z oblasti občanských svobod a lidských práv; Informace MZV ČR, č. j. 126189-7/2020-LPTP ze dne 13. 11. 2020 k č. j. MV-146877-1/OAM-2020, která obsahuje informace poskytnuté zastupitelským úřadem ČR v Ankaře; překlad vybraných částí dokumentu ministerstva vnitra Velké Británie týkající se HDP z března 2020; překlad dokumentu OBSE „*Profil země: Turecko*“; překlad vybraných částí zprávy ministerstva vnitra Velké Británie „*Zpráva ze zjišťovací mise Ministerstva vnitra Velké Británie – Turecko: Kurdové, Lidová demokratická strana (HDP) a Strana kurdských pracujících (PKK)*“ z října 2019 a článek z časopisu Respekt z 11. 7. 2022 „*Na bazaru NATO*“.
11. Z úředního záznamu ze dne 3. 8. 2022 vyplývá, že žalobce se nedostavil k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí si žalobce nepřevzal a bylo mu tak doručeno fikcí podle § 24a zákona o azylu ke dni 23. 9. 2022.
12. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a konstatoval, že bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou problémy související s kurdskou národností žalobce a legalizace pobytu na území ČR. Při posouzení žádosti vycházel žalovaný především z výpovědi žalobce a z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce.
13. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou byl azylově relevantním způsobem pronásledován. S odkazem na judikaturu NSS konstatoval, že se žalobce nesnažil vyřešit svou situaci v zemi původu. Upozornil na časovou prodlevu mezi posledním zadržením v roce 2021 a odjezdem žalobce ze země v roce 2022. Tento incident tak nemohl mít přímou souvislost s odchodem žalobce ze země původu a nelze jej považovat za jednání naplňující skutkovou podstatu pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
14. Žalobce nemohl v zemi původu pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. K tvrzení žalobce, že na Kurdy je pohlíženo jako na teroristy, že se v oblasti S. potýkal s častými kontrolami dokladů a probíhaly zde domovní prohlídky armádou, která hledala důkazy o napojení na PKK, žalovaný uvedl, že na tom nespatřuje nic neobvyklého, neboť takové kontroly probíhají v zemích po celém světě a žalobce nehovořil o tom, že by během prohlídek bylo vůči němu postupováno nestandardně, naopak zatčen býval ten, kdo začal bezpečnostním složkám odporovat. Tyto potíže neměl pouze žalobce, ale týkají se všech Kurdů. Nejedná se proto o akt pronásledování, který by byl cílený na osobu žalobce pro nějaký specifický důvod. Dále žalovaný uvedl, že ústava země původu žalobce zakotvuje rovnost všech obyvatel a zákaz diskriminace. Kurdskou identitu navíc s jistotou neprozrazuje jméno, příjmení, vzhled, jazykový projev, ani původ z určité části země. Osoby kurdského původu jsou hojně zastoupeny mezi podnikateli, úředníky, herci, umělci či sportovci. Dochází k jejich urbanizaci. Podle Informace MZV mají Kurdové obdobná práva jako ostatní občané, co se týká vzdělání, zaměstnání, bydlení i dalších aspektů každodenního života. Podle informace ze zjišťovací mise Ministerstva vnitra Velké Británie je obtížné rozlišit Turka a Kurda. Kurdové mají tendenci žít v převážně kurdských čtvrtích, které se nacházejí ve velkých

městech – jen v Istanbulu žijí čtyři miliony Kurdů. Podle ombudsmana země původu žalobce došlo k velkému posunu kupředu ohledně možnosti užívat kurdštinu při studiu na vysoké škole, před soudy i v médiích a diskriminace z důvodu etnické příslušnosti je protizákonná a trestná. Kurdové tak mohou v zemi původu žalobce žít důstojný život bez omezení či pronásledování, žít ve všech oblastech a vykonávat nejrozličnější zaměstnání. Měli tedy žalobce v místě svého bydliště problémy s bezpečnostními složkami, mohl se přestěhovat do jakékoliv jiné části země, kde rovněž žijí početné kurdské komunity. K tvrzeným problémům ohledně kurdské národnosti žalovaný dodal, že žalobce nikdy nebyl trestně stíhán. Z uvedených informací tedy nevyplývá, že by Kurdové byli v zemi původu žalobce ve všech aspektech života znevýhodňováni. Žalovaný proto neshledal žádnou okolnost, která by měla negativní vliv na žalobcův každodenní osobní život a dosahovala úrovně pronásledování.

15. Žalobcem zmiňovaná špatná ekonomická situace způsobená krizí nemůže být považována za azylově relevantní důvod. Na základě rodinné, sociální a ekonomické situace žalobce a s přihlédnutím k jeho věku a zdravotnímu stavu žalovaný neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.
16. Dále žalovaný posuzoval, zda žadatel splňuje důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Konstatoval, že žalobci v zemi původu nehrozí trest smrti, jelikož ten byl zcela zrušen. Při posuzování, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání vycházel žalovaný z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a judikatury Evropského soudu pro lidská práva, přičemž ve výpovědích žalobce nenalezl vodítka nasvědčující tomu, že by měl být v případě návratu do země původu vystaven takové hrozbě. Odkázal na svou předchozí argumentaci ohledně postavení kurdského etnika a dodal, že žalobce nikdy neměl kvůli své etnické příslušnosti problémy se soukromými osobami. Ty by navíc mohl řešit skrze státní orgány. Žalovaný odkázal rovněž na argumentaci ohledně policejních kontrol a domovních prohlídek. Jelikož žalobce nikdy nebyl trestně stíhán a v řízení nezmínil žádné obavy z vážné újmy pro případ svého návratu, v zemi původu mu tak nehrozí ponižující zacházení nebo trestání. V případě svého návratu do země původu může jako využít mimo jiné systému sociálního zabezpečení, služeb úřadu práce či soukromé podpory v nezaměstnanosti. V zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Situace je na většině území stabilní a země původu není ve válečném stavu a situace v oblasti S. i v Istanbulu je bezpečná. Vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalobce tak nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Posouzení žaloby soudem

17. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

18. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
19. Soud v této souvislosti považuje za vhodné připomenout, že § 12 písm. b) zákona o azylu provádí závazky vyplývající z Úmluvy o právním postavení uprchlíků ve znění Protokolu z r. 1967 (č. 208/1993 Sb.) a z čl. 18 Listiny základních práv EU (Úřední věstník Evropské unie 2012/C 326/02) a navazující evropské úpravy, zejména směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice 2011“). S těmito „zdroji“ musí být § 12 písm. b) zákona o azylu vykládán souladně (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 1. 2004, č. j. 5 Azs 25/2003-94).
20. Podle čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice 2011, aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy, musí být a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).
21. Podle čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice 2011 mohou být za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mimo jiné považována tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.
22. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.
23. Podle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod –byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“.
24. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky

rozhodnutí za nezákonné. Rozšířený senát NSS k tomu v citovaném rozsudku č. j. 4 As 3/2008-78 uvedl, že za žalobní bod je nutné považovat každé vyjádření žalobce, z něhož „byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“

25. V souladu s tímto právním názorem postupoval zdejší soud i v projednávané věci. Žalobce argumentačně brojí proti té části napadeného rozhodnutí, která se věnuje důvodům, pro které žalovaný rozhodl o neudělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu. Konkrétně žalobce obsáhle rozporuje závěr žalovaného, že příslušníkům kurdské menšiny je v zemi jeho původu zajištěna rovnost v právech, a vytýká žalovanému, že nezjišťoval, zda jsou právní normy garantující rovné zacházení skutečně dodržovány – tedy nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce poukazuje na diskriminaci členů kurdské menšiny a perzekuce vůči HDP a jejím představitelům. Žádné z těchto tvrzení není vztaženo konkrétně k osobě žalobce ani žalobce výslovně netvrdí, že by toto „nerovné zacházení“ s kurdskou menšinou bylo pronásledováním. Jelikož žaloba směřuje proti té části napadeného rozhodnutí, která se týká § 12 písm. b) zákona o azylu, přezkoumal soud napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 větou první s. ř. s. pouze ve vztahu k neudělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu.
26. Z judikatury NSS vyplývají pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu následující kritéria, která musí být kumulativně splněna: 1) žadatel se musí nacházet mimo zemi svého původu; 2) musí mít odůvodněný strach; 3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; 4) ochrana v zemi původu selhala; 5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a 6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008-119). Jelikož tato kritéria musejí být splněna kumulativně (současně), pro neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu postačí nesplnění byť jen jednoho z nich.
27. Žalovaný rozhodl o neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, jelikož nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování v případě návratu do vlasti hrozilo. Důvodem neudělení azylu bylo tedy nesplnění druhé a třetí podmínky.
28. Podle judikatury NSS „*má posuzování odůvodněných obav z pronásledování prospektivní povahu, takže není zcela nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu v minulosti již konkrétní akt pronásledování utrpěl*“ (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77, nebo ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33). V rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47, pak NSS doplnil, že „*ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti. Je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická.*“

29. Standard přiměřené pravděpodobnosti vyložil NSS v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, následovně: „*Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu [...] je dána tehdy, když-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)]*, nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“
30. Podle rozsudku NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, plyne ze samotné definice uprchlíka, že „žadatel o mezinárodní ochranu pro účely § 12 písm. b) zákona o azylu nemusí dokazovat, že je ve větším ohrožení než kdokoli jiný v jeho azylově relevantní skupině, pokud je tato skupina jako celek terčem pronásledování. Tento závěr vyplývá z definice uprchlíka, která požaduje pouze existenci „odůvodněného strachu“ z pronásledování, a je v souladu i s judikaturou zahraničních soudů“.
31. Žalovaný se proto má na základě dostupných informací o zemi původu, které musejí být „v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“ (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS), vypořádat s možností, zda pronásledování všech příslušníků určité skupiny nedosahuje v zemi původu žalobce takové intenzity, že už samotná příslušnost k této skupině vyvolává odůvodněné obavy z pronásledování v zemi původu, přestože sám žalobce ještě žádným jasným aktem pronásledování vystaven nebyl (srov. obdobně výše citovaný rozsudek NSS č. j. 9 Azs 39/2019-77).
32. K závěru o existenci odůvodněného strachu z pronásledování tedy není nutné, aby sám žalobce byl již v minulosti vystaven konkrétním aktem pronásledování, nebo aby byl ve větším ohrožení než jiní příslušníci kurdské menšiny. Dostačuje, pokud by mu pronásledování hrozilo z důvodu příslušnosti ke kurdské menšině, je-li ta jako taková pronásledována (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77).
33. Žalobce zpochybňuje závěry žalovaného zejména, pokud jde o jeho zjištění ohledně celkové situace kurdské menšiny v zemi jeho původu. Žalobní argumentace míří proti závěru žalovaného, že kurdské menšině je zajištěna rovnost v právech. Žalovaný podle žalobce nezjišťoval, zda jsou normy garantující rovné zacházení skutečně naplněny, a nezjistil tak stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce také brojí proti zprávám vyhotoveným státními institucemi, z nichž žalovaný vycházel a které žalobce nepovažuje za nezávislé a nestranné, neboť tyto instituce jsou součástí státu, který sleduje své politické zájmy.
34. Žalobce naopak nikterak nezpochybňuje závěr žalovaného, že časté kontroly totožnosti a domovní prohlídky nejsou aktem pronásledování zaměřeným individuálně vůči němu. Ačkoliv byl žalobce při pohovoru přímo dotazován na obavy z návratu a opakovaně též na okolnosti svého odjezdu ze země, nevyplývá z jeho odpovědí obava z konkrétního aktu pronásledování vůči jeho osobě. Z vyjádření žalobce plyne, že se nechce vrátit do země původu kvůli tomu, jaká je obecná situace Kurdů v zemi.

35. Z toho důvodu soud přezkoumával pouze závěry žalovaného, podle nichž mohou příslušníci kurdské menšiny v zemi původu žalobce vést důstojný život bez omezení či pronásledování.
36. Na tomto místě soud připomíná rozdělení břemene tvrzení a břemene důkazního mezi žadatele a žalovaného v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Z judikatury NSS vyplývá, že břemeno tvrzení tíží žalobce, který má uvést důvody, které je možné pod § 12 zákona o azylu podřadit (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63). Břemeno důkazní je pak rozloženo mezi žalobce a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, které je podporují. Uvede-li žadatel skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat závěru, že opustil zemi původu pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, je povinností žalovaného vést zjišťování skutkového stavu takovým způsobem, aby byly odstraněny nejasnosti o žadatelových skutečných důvodech odchodu ze země původu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004-89, č. 1095/2007 Sb. NSS). Žalovaný tak nese odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58). Za tímto účelem je žalovaný povinen si zajistit zprávy o zemi původu, které musí být důvěryhodné, vyvážené, ověřené z různých zdrojů, transparentní a aktuální a musí se týkat otázek, které jsou v té které věci důležité pro posouzení případu (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 105/2008-81).
37. Žalobce své povinnosti tvrzení dostal, když v průběhu správního řízení uváděl, že zemi původu opustil kvůli tomu, že je v zemi s kurdskou menšinou zacházeno jako s občany „druhé kategorie“ a je na ně pohlíženo jako na teroristy, což upřesnil zejména tvrzeními o častých kontrolách dokladů, domovních prohlídkách a zacházením ze strany policie, s nimiž se setkal.
38. Soud se tedy nejprve zabýval tím, zda informace o zemi původu, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, odpovídají požadavkům citovaného rozsudku NSS č. j. 1 Azs 105/2008-81.
39. Z informací o zemi původu, které jsou součástí spisu (srov. bod 10 tohoto rozsudku), je v příslušné části napadeného rozhodnutí odkazováno na materiál Informace MZV ČR, č. j. 126189-7/2020-LPTP ze dne 13. 11. 2020 k č. j. MV-146877-1/OAM-2020 (dále jen „Informace MZV“) a na překlad vybraných částí zprávy ministerstva vnitra Velké Británie „Zpráva ze zjišťovací mise Ministerstva vnitra Velké Británie – Turecko: Kurdové, Lidová demokratická strana (HDP) a Strana kurdských pracujících (PKK)“ z října 2019 (dále jen „Zpráva ze zjišťovací mise VB“). Relevantní informace pro posouzení situace kurdské menšiny obsahuje také zpráva žalovaného „Turecko Informace OAMP, 8. července 2022“ týkající se bezpečnosti a politické situace v zemi a vybraných otázek z oblasti občanských svobod a lidských práv (dále jen „Informace OAMP“) a překlad vybraných částí dokumentu ministerstva vnitra Velké Británie týkající se HDP z března 2020 (dále jen „Informace o HDP“).
40. Ohledně Informace MZV soud předepisuje, že skutečnost, že zdrojem informací byl zastupitelský úřad ČR, nelze bez dalšího považovat za důvod neobjektivnosti daných informací, jak naznačuje žalobce. Zprávy zastupitelských úřadů v zemích původu žadatelů představují tradiční zdroj informací, neboť jsou získávány přímo „na místě“. Jedná se přitom o podklady od jiných správních orgánů ve smyslu § 50 odst. 1 zákona

č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zprávy zastupitelských úřadů o zemích původu tak mohou mít určitou relevanci, ale musí být určité kvality (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2022, č. j. 53 Az 3/2022-22), zejména musejí splňovat kritéria stanovená výše citovaným rozsudkem NSS č. j. 1 Azs 105/2008-81. Samotná skutečnost, že Informaci MZV zpracoval zastupitelský úřad, tj. orgán veřejné moci ČR působící „na místě“, však sama o sobě neznamená, že takový podklad o zemi původu tato kritéria splňuje.

41. Informace MZV sestává z odpovědi zastupitelského úřadu ČR v Ankaře na konkrétní otázky položené žalovaným v jiné věci. Ačkoliv jsou některé z otázek relevantní i pro projednávanou věc (zejména postavení občanů kurdského původu na trhu práce a případy odmítnutí vydání cestovního pasu či občanského průkazu), lze tomuto materiálu kromě toho, že nebyl zpracován k případu žalobce (a tedy nereflektuje například tvrzení žalobce o domovních prohlídkách a kontrolách dokladů), vytknout dále to, že poskytnuté odpovědi jsou jen velmi stručné a materiál neuvádí žádné zdroje, z nichž zastupitelský úřad podané informace čerpá.
42. Druhým stěžejním zdrojem žalovaného byla Zpráva ze zjišťovací mise VB, která proběhla v červnu 2019. Jedná se o kompilát vyjádření různých zdrojů zastupujících jak státní, tak neziskovou sféru i HDP. Zpráva založená ve správním spise je nicméně překladem pouze vybraných částí původní zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie, chybí proto části pojednávající o HDP a PKK a krocích státu proti těmto subjektům a jejich členům a příznivcům. Ty by přitom s ohledem na konkrétní příběh žalobce mohly být v projednávané věci též relevantní. Ve zbytku je však Zpráva ze zjišťovací mise VB v zásadě relevantní, aktuální a na své zdroje odkazuje.
43. Jak pro Zprávu ze zjišťovací mise VB, tak pro Informaci OAMP a Informaci o HDP platí, že skutečnost, že tyto materiály jsou kompilátem zpracovaným státními institucemi (v jednom případě přímo žalovaným) nesvědčí bez dalšího o tom, že představují pouze úvahy a názory žalovaného. Na druhou stranu soud připomíná, že takto zpracované zprávy o zemi původu mají problematickou důkazní hodnotu (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 175/2020-49). Rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 53 Az 3/2022-22 k této otázce uvádí, že *„metoda kompilátu se nejeví jako vhodná, neboť již z povahy věci může vést k dezinterpretaci informací obsažených v citovaných zprávách v důsledku jejich vytržení z kontextu či nevýstižného parafrázování. Tato metoda může být rovněž spojena se selekcí informací prezentovaných v této rešerši.“*
44. Nad rámec uvedeného lze použitým zprávám o zemi původu vytknout také značnou obecnost. Pro posouzení azylového příběhu žalobce v nich soud postrádá zejména bližší informace o chování bezpečnostních složek k zadrženým příslušníkům kurdské menšiny a k situaci na jihovýchodě země, odkud žalobce pochází, a chování tamních bezpečnostních složek vůči kurdskému obyvatelstvu. V této souvislosti soud upozorňuje, že žalobce během pohovoru vypověděl, že jej policie během jeho zadržení *„bila a týrala“*.
45. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že informace o zemi původu, které si žalovaný opatřil, jako celek nedostály nárokům rozsudku NSS č. j. 1 Azs 105/2008-81, zejména kvůli nedostatečné relevanci pro případ žalobce i nedostatečné vyváženosti a transparentnosti. Nadto soud zjistil, že skutkový stav (ohledně situace Kurdů v zemi původu žalobce), jak jej zjistil žalovaný, je s těmito materiály částečně v rozporu.

46. Informace MZV sice obsahuje žalovaným citované informace o tom, že ústava země původu žalobce garantuje rovnost všem občanům a zakazuje diskriminaci, dodává však (což žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela opominul), že o tom, jak je toto ustanovení prováděno v praxi „*neexistují spolehlivé údaje, k diskriminaci Kurdů na pracovním trhu může ale docházet zejména v soukromém sektoru*“. Rovněž některé zdroje Zprávy ze zjišťovací mise VB hovoří o diskriminaci Kurdů ve vzdělávání či na trhu práce.
47. V Informaci MZV se lze dále dočíst o operacích „*tureckých bezpečnostních složek k ochraně hranic s Íránem a Sýrií, které dlouhodobě komplikují normální život v pohraničí*“, i o tom, že případy „*nevydání cestovního pasu jsou v současném Turecku poměrně časté, avšak vždy v souvislosti s trestním či trestně-správním stíháním jedince pro konkrétní trestný čin či administrativní delikt*“, přičemž tato stíhání mají v současnosti „*očividně politický charakter*“.
48. Informace MZV také stručně zmiňuje HDP jako jedinou otevřeně prokurdskou stranu s tím, že se stává „*terčem četných šikanózních opatření ze strany režimu včetně účelových trestních stíhání [jejích] čelních představitelů*“. Informace o HDP uvádí, že „*když je někdo členem nebo příznivcem strany HDP, není pravděpodobné, že bude vystaven perzekuci. Toto riziko však bude záviset na profilu a aktivitách dotyčné osoby*“. Předmětem nepříznivé pozornosti státních orgánů se mohou řadoví členové HDP stát mimo jiné během účasti na demonstracích a manifestacích, jinak je však „*méně pravděpodobné, že k sobě přitáhne nepříznivou pozornost státních orgánů z důvodu svého politického přesvědčení*“ (srov. bod 2.4.15). V části Zprávy ze zjišťovací mise VB věnované zacházení s příznivci a členy HDP a PKK je citován „*právník zabývající se lidskými právy*“, který v souvislosti s příznivci strany HDP uvedl: „*Pokud na vás nic nenajdou při výslechu, pokud jste řadový příznivec, například někdo, kdo rozdával letáky, tak vás zbijí, pozuráží a pak propustí*.“ (bod 7.11.2).
49. Zpráva ze zjišťovací mise VB se věnuje také zacházení ve věznicích, k čemuž některé zdroje uvádějí, že dochází k mučení příznivců HDP a PKK, přičemž v jiné části zprávy se hovoří o nízkém počtu stížností na mučení a beztrestnosti jeho původců (část 7.12 a 7.13). Informace OAMP obdobně zmiňuje, že „*[a]čkoliv ústava a zákony zakazují mučení a jiné formy krutého, nelidského či ponižujícího zacházení, objevily se zprávy, že někteří členové bezpečnostních složek tyto taktiky využívali. [...] Zároveň vyšetřování a potrestání mučení v podstatě neprobíhalo*.“ (bod 3.1).
50. Zprávy o zemi původu, které si obstaral žalovaný, tedy mimo jiné naznačují, že v zemi původu žalobce může docházet k diskriminaci příslušníků kurdské menšiny na trhu práce i k násilným excesům ze strany bezpečnostních složek vůči podporovatelům HDP. To koresponduje se zkušeností žalobce, jak ji popsal při pohovoru.
51. Těmito skutečnostmi se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval. V příslušné části napadeného rozhodnutí z Informace MZV převzal pouze informaci o tom, že ústava garantuje rovnost všem občanům a zakazuje diskriminaci, že kurdskou identitu s jistotou neprozrazuje jméno, příjmení, vzhled, jazykový projev, ani původ z určité části země, že osoby kurdského původu jsou hojně zastoupeny mezi podnikateli, úředníky, herci umělci či sportovci a že dochází k urbanizaci Kurdů. Materiál však výslovně netvrdí, že Kurdové mají obdobná práva jako ostatní občané co se týká vzdělání, zaměstnání, bydlení i dalších aspektů každodenního života, jak uvádí žalovaný. Ze Zprávy ze zjišťovací mise VB pak žalovaný převzal informace o tom, že je velmi obtížné rozlišit Turka a Kurda a že Kurdové mají tendenci žít v převážně kurdských čtvrtích, které

se nacházejí ve velkých městech – jen v Istanbulu žijí čtyři miliony Kurdů. Ze všech zdrojů, které zpráva cituje, pak žalovaný přebíral pouze výroky ombudsmana, který existenci diskriminace Kurdů zásadně odmítá, a zcela opomenul ty (i výše citované) zdroje, které tomuto názoru odporují.

52. Lze shrnout, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval skutečnostmi obsaženými v jím shromážděných zprávách o zemi původu, které svědčí ve prospěch žalobce. Již Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 25. 2. 1997, č. j. 6 A 139/94-17, však uvedl, že *„pokud se [správní orgán] bez jakéhokoli zdůvodnění přikloní ke skupině důkazů, které podporují jedno skutkové zjištění, ... a pomine důkazy, z nichž vyvěrá opak, vybočuje tím ze zákonných mezí, které mu zákon pro hodnocení důkazů vytyčil.“*
53. Závěry žalovaného, podle nichž je Kurdům zajištěna rovnost v právech a nejsou pronásledováni, je tak částečně v rozporu s podklady, které si pro své rozhodnutí opatřil. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodování, je proto zčásti v rozporu se spisem a zčásti vyžaduje podstatné doplnění. Pro řádné zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. § 3 správního řádu), je třeba, aby žalovaný své rozhodnutí o žádosti žalobce založil na všestranném posouzení situace Kurdů v zemi původu žalobce, a to na základě podkladů, které budou důvěryhodné, vyvážené, ověřené z různých zdrojů, transparentní a aktuální.
54. Námitku žalobce, že žalovaný nezjistil řádné skutkový stav ohledně situace kurdské menšiny v zemi jeho původu, tak soud shledal důvodnou.
55. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud doplňuje, že žalovaný by měl při hodnocení tvrzení žalobce ohledně častých kontrol dokladů a domovních prohlídek vzít v potaz čl. 9 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice 2011, podle kterého mohou pronásledováním ve smyslu odstavce 1 tohoto ustanovení být také právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem. Ve vztahu k žalobcem tvrzenému nahlížení na (zejména mladší) příslušníky kurdské menšiny jako na teroristy považuje soud za vhodné připomenout rozsudek ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS, v němž NSS dovodil, že *„[z]a předpokladu, že původci pronásledování žadateli o mezinárodní ochranu jeho politické přesvědčení připisují, není pro účely posouzení spojitosti mezi pronásledováním a azylově relevantními důvody ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, vykládaného v souladu s čl. 10 odst. 2 směrnice 2004/83/ES, rozhodné, zda žadatel politické názory, pro které je pronásledován nebo pro které mu pronásledování brozí, skutečně zastává.“*
56. Pokud jde o žalobcem namítané ekonomické potíže, podotýká soud, že žalovaným citovaná judikatura NSS, z níž žalovaný dovozuje, že ekonomická situace není azylově relevantním důvodem, připouští podle okolností případu naplnění podmínek pro udělení azylu, pokud *„by ekonomická opatření, mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby, byla skrytě namířena proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině“* (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2005, č. j. 5 Azs 29/2005-54). V této souvislosti soud upozorňuje, že se žalobce neomezuje na holé tvrzení o špatné ekonomické situaci, ale uvádí, že tento stav dopadá ještě hůře na kurdské obyvatelstvo.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. Vzhledem k tomu, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodování, vyžaduje podstatné doplnění, soud napadené rozhodnutí zrušil [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]

a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

58. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a má tak proti žalovanému právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení, které představují náklady související se zastoupením žalobce advokátkou. Zástupkyně žalobce provedla v řízení dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. K odměně za právní služby v souhrnné výši 6 200 Kč byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto je součástí odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů též náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 6 800 Kč (1 428 Kč). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 8 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupkyně žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2023

JUDr. David Kryška, v.r.
samosoudce